

Dr Van Leeuwen vond, dat het nog wel wat kon wachten. Er was den laatsten tijd genoeg gewerkt, ze moesten nu eerst maar een beetje gaan uitrusten. Daarna kon men altijd nog zien. Het had den heelen winter nog den tijd. Toen Freek zijn moeder een en ander vertelde, keek zij vreemd op. Ze aarzelde met antwoorden, zei, dat ze er eerst nog eens over moest nadenken. Het irriteerde Freek.

„Wat valt daar nou over te denken?” Hij keek haar kinderlijk boos en verbaasd aan. Zij voelde haar onrust onder den blik verglijden. „Ach ja, je hebt gelijk, ga maar. Er valt eigenlijk niets over na te denken.”

„Nee, dat dacht ik ook al. Dan ga ik, na het koffiedrinken het maar meteen even zeggen. Kan ik morgen al?”

Zij zuchtte, dacht aan het extra werk. „Goed hoor. Ja, ik zal zorgen, dat alles in orde is.”

III

Ze logeerden in een hotel aan zee. De eerste dag was stralend. Vanuit de kamers, die zij betrokken hadden, kon men de zee zien liggen. Freek had zich, toen hij eenmaal alleen in de kamer stond, even beklemd gevoeld. Een oogenblik van angstige eenzaamheid was het geweest, een soort weemoedige vermoedigheid, ten gevolge van de vele, snel opeenvolgende indrukken.

Nieuwsgierig keek hij daarna rond, monsterde den waschbak aan den wand, den spiegel er boven. Hij waschte zich altijd in de keuken aan de kraan. Verder stond er een bed, twee stoelen, een nachtkastje, een tafeltje. Het zag er alles deftig zindelijk uit, een beetje stijf en beklemmend.

Ze hadden ook samen een kamer kunnen krijgen. Toen de gérant het vroeg had Freek haastig gezegd: „Nee, ieder een kamer.” Dr Van Leeuwen had wat ironisch, bleekjes geglimlacht. De man had hen met een snellen blik gemonsterd en Freek, die zich er verlegen onder voelde worden, had zich afgewend en was in de hall gaan drentelen. Toch hoorde hij nog dat Dr Van Leeuwen tot den gérant zei: „Mijn zoon houdt er niet van zijn kamer met een ander te deelen.” Freek had één seconde het gevoel gehad dat zijn keel toegenepen werd, daarna was de opwelling gekomen om te gaan zeggen. . . . Maar hij had de schouders opgehaald. Dr Van Leeuwen zou wel zijn reden gehad hebben om niet te zeggen „m'n vriend”. Ze zouden hem misschien uitgelachen hebben. Goed bekeken was het handig van hem geweest. Het sneed alle discussies af en vermeed argwaan. Dat was voor Freek reden tot nog meer bewondering. De gemakkelijkerheid waarmee zijn vriend zich bewoog. . . .

Maar toen de knecht de koffers naar boven droeg en aan Dr van Leeuwen vroeg: „Is dit de koffer van uw zoon meneer?” voelde Freek toch iets van pijn.

Hij wist ook niet, heeft ook nooit geweten, dat Dr Van Leeuwen hen beiden als vader en zoon, onder een anderen naam had ingeschreven.

Freek stond nu voor het geopende raam van zijn kamer en keek naar het bewegen van het helle water voor zich. Hij had niet bemerkt, dat Dr Van Leeuwen zijn kamer was binnengekomen en schrok toen deze zeide:

„Nou, zoon, bevalt het je?”